

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Του PIERRE LOUIS

Ψηλά σε μιιά οάχη του Έλαζώνα, ζούσε ένας γυδοβασός. Γύρω τό ποτείο ήτανε μαγευτικό· κάτω ό κάρπος άπλωνόταν σαν μεγάλο σεντόνι ζεντημένο με γλίια ζωόματα, κρίσινα, γαλάζια, ζίτοινα και με τ' άπελεια της Άτιτζής. Στην άλλη πλαγιά βουσιόταν ό νιος της Άρτεμις που οι ίφοεις της, όλες κοπέλλες παρθένες, ζούσαν πάντα μοναχές. Ποτέ του ό τρελλός Βάζχος δεν μπόρεσε να τις επισκευθής, γιατί ή ξανθή Άρτεμις ή ζωνηγήτρια τις φύλαγε καλά! Ποτέ, ποτέ έβγαίναν στην πηγή για να πάρουν άπ' τό κρησταλλένιο νερό της, πούτρεινε γοργά, μονομορξίζοντας θείες μελωδίες...

Μιά άπ' αυτές είδε ό γυδοβασός, τό όμορφο τό παλληγάρι, και την αγάπησε. Την είδε μαζί με τις άλλες ίφοεις ένα μεσημέρι καλοκαιριότιζο, καθώς πήγαινε να ποτίση τά γίδια του. Έξείνος μόλις τον είδανε, έφραγαν όλες τρομαγμένες σαν πεταλούδες, οι όποιες μόλις δούν να τις πλησιάζει, πετούν μαζουά από τό λουλούδι που του πίνουν τό χυμό.

Έβγαζαν και φροντίσες που μοιάζαν σαν να κελαιδοσαν πουλάκια, κι έτρεχαν τρομαγμένες. Αυτό τρέει μάλιστα από δάιτες άφρησαν να φεύγουν και έμειναν πίσω από τις άλλες. Ό βασός είδε την τελευταία. Τό λεπτό φρέμα που φορούσε, τά μικρά άστρα ποδαράκια της και τά ξανθά μαλλιά της, που τ' αντίζωνσε σαν όνειρο τη στιγμή που έφραγε, τού έξαφαν την καρδιά. Αύτός ήταν άγνος, παιδί του βουνού, και δεν είχε νοιώσει άζομία την καρδιά του να χτυπάη, στο αντίζωσμα μιιάς κόρης· πρώτη φορά έννοιωσε την καρδιά του να την τρυπούν τά βέλη, που οίχθουν οι ματιές μιιάς κοπέλλας...

Την άλλη μέρα καθώς έπαιζε τη φύλαξη του, έννοιωσε ένα παράξενο αίσθημα να τον πλημμυροίει. Έπαιζε και κοιμώται λυπητερά ποημοιαζαν σαν κλάμα, σαν θρήνος, σαν βογγητό. Έβλεπ' ή φυχή του έμπρος της την κοπέλλια σε μιιά στάση, σαν να τού έλεγε: «Έλα, έλα αγάπη μου, πάμε να φύγουμε μαζί».

Τό γλυκό αυτό όραμα του μαλάωσε τον πόνο και ή γλυκειά φωνή της φλογέρας γαλήνεψε την τριχωμαμένη του φυχή.

Έπαιζε και τό τελευταίο κομματάι τό οποίο ήτανε μιιά επίκληση στους θεούς των ποιμένων, στόν Πάνα ποσιτα-πρότα, στις Νύμφες και τις Μαινάδες, στους Σατύρους και στόν Βάζχο. Τό τραγουδι του είτανε σά νάλεγε: «Σεις, που αγαπάτε τον έρωτα, σείς που είστε όλο όμορφα και γεμάτες έρωτα, Νύμφες μου, βοηθήστε με να βρω την αγάπη μου· πώς πονώ... Μου φαίνεται ή φύσις πεθαμένη από την ώρα που την είδα... Τά πουλάκια δεν τραγουδάνε, άλλα κλαίνε για τον πόνο μου... Δώστε μου έλπίδα...»

Όταν άφησε τη φλογέρα του είδε τις ίφοεις που ήτανε μαζεμένες γύρω στην πηγή. Αυτός γεμάτος έλπίδα έτρεξε κοντά τους. Έπαισε την αγάπη του στην αγαλιά του, την έσηκωσε και έτρεξε να την κούφιη...

— Αγάπη μου, έλα πάμε να ζουφτούμε, τούλεγε εκείνη, έλα πάμε γοργόρα γιατί φοβάμαι την Άρτεμη... θά μάς εκδικηθής γιατί άφησα τό ναό της.

— Μ' αγαπάς; τή ρωτούσε εκείνος. Άν μ' αγαπάς δεν φοβάμαι τίποτα· όλοι οι Θεοί θά μάς προστατέψουν, γιατί αγαπάνε τους βασούς. Πάμε λοιπόν σ' εκείνη τη σπηλιά για να χτίσουμε τη φωλιά μας. Θά γίνη τό λατάκι μας... μη φοβάσαι τίποτε, οι Θεοί αγαπάνε τους βασούς και τις όμορφες κοπέλλιές!

— Ό καλέ μου, πάμε στη σπηλιά σου· φοβάμαι την Άρτεμη, γιατί εκδικιζεται εκείνες που φεύγουν άπ' τον ναό της με τους γυδοβασούς που τις πλανεύουν...

— Μη φοβάσαι. Πάμε να καθήσουμε κάτω από τη ροδοάργη αγαλιασμένοι... Βλέπεις τί όμορφα πούνε γύρω!... Τά πουλάκια κελαιδοίν χαρούμενα για την έννοση μας. Τι όμορφα που είναι τά χελιάκια σου, τι γλυκά ματάκια που έχεις. Γιατί τρέμεις; Τό κομματάι σου στην αγαλιά μου δεν πορεί να φοβάται τίποτα... Γιατί χτυπάει δυνατά ή καρδουλά σου; Φοβάσαι σαν πουλάκι...

— Φοβάμαι, καλέ μου, τούλεγε εκείνη, φοβάμαι τώρα που πέφτει ή σκοτεινιά... Δεν κάνουμε καλά που μένουμε έξω, γιατί κάποιο βέλος θά μάς κτυπήσει... Για δες τά πουλάκια που φεύγουν τρομαγμένα... μου φαίνεται ότι τρέχει από πίσω τους ό κνηγός...

— Όχι, πουλάκι μου τρέχουν στις φωλιές τους γιατί νύχτωσε πιά. Είνε ζευγάρια έρωτευμένα, σαν και μάς. Έλα φίλησέ με και ήσυχασε στην αγαλιά μου. Γιατί τό σωματάκι σου καίει; Πεταίει

— Ό καλέ μου, πάμε στη σπηλιά σου...

Τό μεγαλύτερο άνθος του κόσμου

Τό άνθος αυτό ονομάζεται Όμορφοβάλους Τιτάνου και φτάει στην Σοματίρα. Είνε δέ τεράστιο λουλούδι σε σχήμα άσπρου χοινού, με πρόσινα μεγάλα στίγματα.

Η περιφέρεια του άνθους αυτού φτάνει τό ένα μέτρο, τό δέ ύψος του φυτόου δεν μπορεί να φτάση περισσότερο από τά 5 μέτρα.

Ό περίφημος άγγλος βοτανολόγος Βάισον, ό όποιος εταξίδεψε τελευταία στη Σοματίρα και είδε τό περίεργο αυτό λουλούδι, δηγγείται ότι μυρίζει θανωιάσια και θά μπορούσε εύκολα να μεταφτυθής στην Εθιοπία, χωρίς την παραμυθιά αλλαγή.

Τεχνητό ανθρώπινη φωνή

Ό διάσημος ήλεκτρολόγος και μηχανικός Σούου άνεκοίνωσε τελευταία στην Άκαδημία των φυσικών επιστημών του Λονδίνου, ότι ανέκαλυψε μηχανήμα με τό όποιον θά γίνεται κατορθωτό να παρηχθή με τεχνητά μέσα ό ήχος της ανθρώπινης φωνής, χωρίς την επέμβαση του ανθρώπου, όπως γίνεται έως σήμερα στον φωνογράφο.

Τό μηχανήμα αυτό είναι άπλούστατο, γιατί άποτελείται από ένα μικρό ξύλινο κιβώτιο, από κατάλληλο ξύλο, στο όποιο διοχετεύουν με ένα λεπτότατο σωλήνα από ζουστουή, άφρητη ποσότητα αέρος. Ό σωλήνας αυτός συγκοινωνεί με μιάν τεχνητή συσκευασία της όποιας άζομια δεν άνεκοινώθη ό μηχανισμός και ή λειτουργία και κατορθώνεται έτσι με κατάλληλον χειρισμόν του σωλήνος αυτού, να παρηχθή ένας ήχος από τό μικρό αυτό κιβώτιο, ό όποιος δεν διαφέρει σε τίποτα, από τον πειό καθαρό ήχο της φωνής ενός ανθρώπου, όμοιον ηλικίας.

Η άνεκοίνωση αυτή του Σούου έκανε βαθύτατη έντύπωση στους επιστημονικούς κύκλους του Λονδίνου, ελπίζεται δε ότι, τελειοποιημένοι των τεχνητών αυτών μέσων, θά κατορθωθή ώστε, με την βοήθεια των δικτύων, να μπορούν να συνεννοούνται τελείως και οι κομμάλοι.

Ένας τυφλός εκ γενετής... διδάκτωρ της Νομικής.

Οί Αμερικανικές έφημερίδες άναφέρουν τό εξής περίεργον γεγονός:

Ό Τζιμ Κοΐμαν, τυφλός εκ γενετής, σημείωσε στο Σικάγο τελευταία ένα απάνιο οξύ έπιτυχία· έδοξε εξετάσει στο Πανεπιστήμιο του Σικάγου και κατορθωσε να πάρη τό δίπλωμα του στα Νομικά πανηγυρικά και με τον βαθμό άριστα!

Τώρα πώς έγινε αυτό τό θαύμα; Άπολυότατα.

Καθώς διηγούνται οι φίλοι και οι συγγενείς του Κοΐμαν, ή μητέρα και ή αδελφή του, τού έδιδάζαν επί 6 έτη συνεχώς όλα τά συγγράμματα της Νομικής, και έτσι τον κατήγαγαν τελείως!

~~~~~

φλόγες. Τι γλυκειά μυροδιά σκορπούν τά παρθενικά σου στήθη!

— Κοιμή με στην αγαλιά σου βαθειά. Τρέμω...

— Ηούχασε, κοπέλλα μου, έλα στην αγαλιά τού άντρούλη σου. Δες τό φρυγαράκι που σιγά-σιγά προβάλλει άπ' τό βουνό· οι γλωμίες άρτίνες του φωτίζουν τό τρομαγμένο προσοπάκι σου. Άν πεθάνουμε οι φυχές μας θά γίνουν δυο λουλουδάκια που θά ξεφυτρώσουν κοντά κοντά κι έτσι δεν θά χωριστούμε! Όταν φυσή τó αεράκι, θά σμίγουν τά κεφαλάκια μας και πάλι θ' αγαλιαζόμαστε, όπως και τώρα. Έλα γλυκειά μου κοπέλλα, άγνό πουλάκι, μη φοβάσαι, γιατί ή ζωή είναι δική μας και θά την χαρούμε ολάκερη. Έγώ θά παίζω την φλογέρα μου και συ θά τραγουδής· άζομια την γλυκειά φωνή σου, και θά μου φαίνεται σαν όνειρο.

Έκεινη τού έδοξε ένα φίλι, με τέτοιο πόθο, που εκείνος φοβήθηκε. Την έσφιξε στην αγαλιά του, έννοιωσε ένα σίγος άζούγοντας την καρδιά της να χτυπάη κάτω άπ' τά στήθη της που φουσκωσαν άπότομα, σαν μιιά τριχωμία να τάραιζε τό πέλαιος της φυχής της...

Σε λίγο ξεψύχησε στην αγαλιά του ή γλυκειά κοπέλλα, σαν τό πουλάκι· εκείνος έσκυψε και τη φίλησε, έλαψε άπάνω στο στήθος της και ύστερα με τό μαχαίρι του τρύπησε την καρδιά του...

Έκει πό πέθαναν, δυό μικρά και ταπεινά λουλουδάκια φύτρωσαν κοντά κοντά. Ητανε οι ψυχές τους, που μόλις τις είχε ένώσει ό έρωσ, τις έχωρισε ό θάνατος...

Άλλά οι Θεοί τους λυπήθηκαν και δεν τους χώρισαν· τους έκαναν λουλούδια και άφησαν να βλέπουνται και να φιλιούνται καθώς τά έργονε τ' αεράκι...

Μετάφρ. Σταύρ.